

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 12, БРОЙ 54, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2022

Трета награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2020 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – 2019 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от Национален конкурс „Григор Попов“ – 2020 г.

Втора награда в Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – 2021 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – 2021 г.

Цена 1 лев

Успешна учебна година!

Колаж: Кристина Методиева

Приехме първокласниците в голямото семейство на СУ „Иван Вазов“ и им дадохме думата. Какво споделиха те и какви пожелания отправиха към тях класните им ръководители, четете на стр. 6, 7 и 8. А на стр. 12 ви очаква забавен фоторепортаж от първия учебен ден.

Първоноемврийско

Покрай 1 ноември – Деня на народните будители, заслужава да помислим на кого приляга титлата будител.

Будители са всички онези българи от епохата на Възраждането до наши дни, които разгарят огъня знанието и бдят над културния напредък на нашата нация. Те са някак тихо, но всецяло посветени на делото си. Дело, което всъщност ни казва по категоричен начин всичко за тях.

По това време от година си спомняме за подвига им и търсим техните наследници. – стр. 4

Дума дупка прави

Размишляваме за посланията, които обличаваме в думи и изпращаме на околните. Не се ли превърна езикът ни в отражение на грубата среда около нас? – стр. 9

И още:

- ✓ Мажоретките ни с голямо постижение на спортен форум – стр. 2
- ✓ Грешка, уловена от нашето зорко око, е поправена – стр. 10
- ✓ Поздрав от Виктория Бешлийска – стр. 8
- ✓ Нови членове в екипа ни, присъединете се и вие – стр. 12

В броя гостуват

- ✓ Христо Стоичков – стр. 2
- ✓ Ивет Горанова – стр. 2
- ✓ Иво Аръков – стр. 10
- ✓ Водещите на „100% будни“ – стр. 3

Чакането приключи! Открехваме вратите на новия STEM център „Професор Минко Балкански“ – стр. 5

Репортер

Голям успех за мажоретките ни!

Мажоретният състав на нашето училище, ръководен от Надя Тодорова, завоюва второ място на Първото държавно първенство по чирлидинг и мажоретни дисциплини, което се проведе в Пловдив, в зала „Колодрум“, на 24 септември 2022 г. Невижданият успех на мажоретките ни провокира да посетим една тяхна тренировка, за да разберем какъв е пътят до почетната стълбичка.

Надпреварата

Нашите момичета освен красиви и талантлив са и скромни! Споделят, че не са очаквали да влязат в челната тройка, точно обратното – мислели са, че ще са сред последните. Когато разбират резултатите, остават много доволни. И как иначе! За да изградят една цялостна композиция, те полагат много труд месеци наред.

Първенството се проведе в два дни, като още в първия мажоретният ни състав достига до медалите след съперничество с още 7 отбора и мини-формации. На следващия ден, като част от това първо по рода си събитие за страната, момичетата взимат и

дейно участие в мастерски клас за работа с батони.

Неуморният труд

Съставът дължи този успех на своята отдаденост. Мажоретките ни разказаха, че посещават тренировки два пъти в седмицата за по един час, а когато имат изява, се готвят по-усилено и са в залата четири пъти седмично. Момичетата не скриха, че са близки помежду си и извън съвместната работа – те си споделят, излизат и се забавляват. По-големите са в състава от 4-5 години, а отскоро към тях се присъединяват и по-малки ученички от нашето училище. Всички те са привлечени от работата с помпони и батони. Едно от момичетата сподели с нас, че би желало да се развива и за напред в тази посока и ще продължава да се усъвършенства. Ние обещаваме да следим следващите изяви на мажоретния състав и да споделяме с вас за бъдещите му успехи. Сигурни сме, че предстоят!

Яна Янева, 8а
Катерина Тодорова, 8в

Шампионска титла по бокс

Кристина Станева от 11в клас спечели за втори път титла на Републикански шампионат по бокс в категория до 54 кг.

Нашата съученичка започва да се занимава с този спорт неотдавна. Подтиквана от желанието, което винаги е имала в себе си, тя се решава да посети залата едва през лятото на 2020 година. Огромната амбиция и отдаденост обаче бързо я отвеждат към успехите. Първата ѝ изява е на 30 март тази година, когато завоюва и първата си титла на Държавното първенство за девойки. По-късно взима участие и в Европейското първенство, на което стига до осминафиналите, а съвсем наскоро отново стана шампион на България при девойките. Кристина споделя, че по план е трябвало да се яви дори по-рано на своето първо състезание, но счупена ръка я спира за известен период от време от интензивните тренировки.

Но това е пътят на спортиста – труден, наситен с предизвикателства и с най-различни емоции. Всичко това накрая си заслужава, категорична е шампионката. Радостта от най-високото стъпало на стълбичката е неопишуема. Казва също така, че изобщо не се притеснява преди стартовете си, че някак успява да остане спокойна и да се наслади на играта. Смята, че именно спокойствието, самочувствието и увереността са едни от най-важните качества, които е придобила благодарение на спорта. И разбира се, дисциплина – абсолютно задължителна в сериозните начинания.

За какво мечтае сега нашата успешна съученичка? „Има още едно Държавно първенство тази година в Козлодуй и на този етап подготовката ми е концентрирана върху него. Но най-голямата ми мечта в спорта е да стигна до Олимпиада и много се надявам тя да се сбъдне.“ Извън ринга за Кристина няма по-ценно от щастието на семейството ѝ.

Божидара Павлова, 11в

Златната Ивет Горанова: Мечтайте и преследвайте целите си

Ивет Горанова донесе дългоочакваната олимпийска титла за страната ни на Летните олимпийски игри в Токио. Българката, родена в Долна Митрополия, стана първата олимпийска шампионка по карате в категория до 55 кг при дебюта на дисциплината на най-големия спортен форум на планетата. През 2021 година тя бе избрана за Спортист №1 на България и за носител на наградата „Почетен Факлоносец на мира“.

– Как съчетавате да сте студентка и олимпийска шампионка?

– На първо място ми е професионалната кариера, на нея съм отдадена. Когато имам повече време и нямам състезания, се фокусирам върху знанието и образованието си, защото трябва да сме успешни и извън спорта.

– Каква ученичка сте били?

– Отличничка. Бях много отдадена не само на спорта, но и на учението. Бях старателна и слушах в часовете, пишех си домашните редовно. Харесва ми да уча и бързо запаметявах материала.

– Кой Ви е любимият предмет?

– История и разбира се, физи-

ческо.

– Какво породило мечтата да бъдете полицаи?

– Мога да кажа, че каратето като спорт е свързано с полицията, защото ние изучаваме и полицейска лична защита. Повечето хора от обкръжението ми са част от структурите на МВР и покрай тях дойде мечтата да стана полицаи – да защитавам гражданите и да има ред в държавата.

– Каква сте извън залата?

– Обикновено момиче, което обича да се събира с приятели, да се забавлява и да слуша музика.

– Носите ли грим?

– /Смее се./ Нося грим само когато

ми се налага – за участия в предавания, на официални мероприятия.

– Вие чувствате ли се будител, идол на младите хора?

– Да, разбира се, това е отговорност. Радвам се, че успявам да давам пример на много деца и младежи да следват мечтите си. Това ме кара да бъда още по-мотивирана, да бъда на ниво и да печеля състезания, защото виждам, че вдъхновявам хората да изпитват гордост от факта, че сме българи.

– Какво е Вашето послание към нашите читатели?

– Пожелавам на всички ученици на СУ „Иван Вазов“ да са здрави, да вярват в себе си, да не спират да мечтаят и да преследват целите си, защото няма невъзможни неща!

Интервюта подготви
Никол Ангелова, 8а

В броя гостуват

Христо Стоичков за мисията на вдъхновител

Христо Стоичков е най-успешният български футболист в историята, носител е на десетки отличия на клубно и на национално ниво и на най-престижните футболни награди в света – Златна топка и Златна обувка. На 23 септември тази година Христо Стоичков бе удостоен и с награда „Почетен Факлоносец на мира“ за 2022 г., а на 25 септември стана посланик на Пробега на мира за Европа. Ние успяхме да се срещнем с него. Ето какво каза Великата осмица за нашия училищен вестник.

– Смятате ли, че спортистите са съвременните будители и обединители на една нация? Вие чувствате ли се такъв?

– Спортистите винаги се стремят да обединяват, защото спортът обединява много хора. Това е единственият феномен в света, който на всеки три дни събира по 100-120 хиляди души на едно място. Няма друго явление, което да може да направи такова събитие. Ние сме артисти. Както се готвят нашите актьори в театъра, така се готвим и ние. Когато излезем на стадиона, представяме спектакъл, който хората оценяват. Каквото мога да направя за децата и младите, винаги съм го правил, защото аз съм тръгнал от нищото и стигнах, където ме отведе Господ – с много труд и лишения.

– Има ли нещо, което не сте постигнали?

– Какво не съм постигнал ли? Нямах син, когото да направя футболист, но внучката ми ще стане.

– Къде сте учили?

– Учех в техникум в Пловдив и в училище в Харманли. Наблягах повече на футбола, позволявах си да отсъствам заради тренировки, но когато учителите ми поставяха задачи, ги изпълнявах и научавах

материала, който ми беше даден.

– А какъв ученик сте били?

– От рано разбрах, че моето бъдеще е футболът, и избрах да се посветя на любимата си игра. В никакъв случай не допусках да пропускам основни неща, които трябваше да науча в училище. Нямах големи амбиции, защото при мен беше невъзможно да следвам и да играя голям футбол.

– Кой беше любимият Ви предмет?

– Любим предмет – география и разбира се, физическо възпитание, защото имах много енергия и обичах да бъда със своите съученици.

– Какво мислите за образованието преди и сега?

– Не обичам да сравнявам периоди, тогава е било едно, сега е друго – интернет поколение със съвсем различни ценности и начини на общуване и учене.

– Харесвате ли да четете книги?

– Обичам да чета биографии.

– Каква е реакцията на чужденците към българския език?

– Българският език им е интересен, но се

оказва и много труден. Аз винаги съм ги поставял на изпитание с български думи и изречения, които да учат. Навремето дори им пусках „Козият рог“ да видят какво кино е имало в България.

– А Вие имате ли любим български филм?

– Моят любим филм е „Всичко е любов“ с Иван Иванов, който ме вдъхновяваше в живота. Като главния герой Радо исках да бъда победител, горд, макар и млад, да не давам да ме мачкат и унижават, това кали характера ми.

– Какво е да сте идол на толкова много хора?

– Чрез моята книга, а и с всичко, което правя, искам да давам стимул на младите хора, на всеки един българин. Живеем в малка държава, но всеки може да постигне много, ако никога не се предава и върви напред.

Видяно и чуто

Поредно признание за наше момиче

Всеки ученик, който е участвал в списването на училищния вестник, завинаги остава специален за нашия редакционен екип. Особено горди сме, когато научаваме за успехите на тези млади хора, успехи, до които те достигат в своето ново поприще след последния звънец с много труд, знания, талант и упоритост

Вярваме, че по-зрелите ни читатели помнят Анна Стайкова (Випуск 2020), именно за нейно постижение ви съобщаваме с радост. След края на главата „Вазов“ Анна продължи своя път в Софийския университет, следвайки Славянска филология. По повод 24 май тя бе отличена с първа награда в Шестнадесетия национален литературен конкурс на Фондация „Св. Климент Охридски“. В конкурса, учреден от проф. Боян Биолчев, нашето момиче е лауреат в категория **проза** за разказа си „Изкуството да възпита психопат. Предизвикай ме“. Поздравяваме Анна и най-сърдечно ѝ желаем да продължава да вълнува с написаното!

В@з Буки Веди

Участвахме в Срещата на поколенията

Ние, група дванайсетокласници, придружени от преподавателя по география Нина Тотева, се докоснахме до света на военните. На 13 октомври пътувахме до София, за да присъстваме на конференцията „Среща на поколенията“, посветена на празника на военновъздушните сили – 16 октомври. Събитието съвпадна и с отбелязването на 110 години от основаването на Българската бойна авиация и на Военната академия „Г.С.Раковски“, както и 25 години от създаването на фондация „Български военновъздушни сили“. Събитието включваше две части: конферентна и празнична.

Научната конференция бе на тема „Подкрепа на младежкия, професионалния и научния авиационен и космически устрем“ и включваше различни доклади: „Безпилотна авиация – знания, умения и компетенции“, „Създаване на национални отбранителни спо-

собности, базирани на ДУЛС“, „Системата на ПВО в конфликта „Русия-Украйна“ и др. След конферентната част ни беше дадена възможност да разгледаме Националния Военноисторически музей. Обиколката беше изключително вдъхновяваща, тъй като успяхме да научим още интересни факти от нашата славна история. Голямо впечатление ни направи, че именно тук се съхраняват косите на Васил Левски. След като Дякона подстригва косата си, я дава на майка си да я пази. След смъртта ѝ сестрата на Левски дарява косата му на Етнографския музей в София.

За съжаление, през Втората световна война сградата е разрушена от бомбардировките, а част от експонатите – унищожени, но косата на Левски е запазена и е преместена в Националния Военноисторически музей. След огледа на музея се проведе празничната част, която включваше извялания по темите: „Рисковете в професията на пилота-изтребител“, „Щурмовата авиация“, „110 причини да искам да стана боен пилот“. Празничната част завърши с церемония по награждаване на заслужили представители на военната авиация и с музикален поздрав.

Развълнувани, че сме част от подобно събитие, ние бяхме любопитни да научим още за света на авиацията и успяхме да зададем своите въпроси на курсант от Долна Митрополия, чието име, за съжаление, не успяхме да запишем.

– Защо избрахте да продължите своето обучение във ВВВУ „Георги Бенковски“?

– Избрах този път, за да сбъдна най-голямата си мечта – да бъда пилот. От дете исках да уча това и още тогава получих нужната мотивация, за да го осъществя. Почувствах дълг към родината и увереност в себе си. Това беше моята възможност да го докажа.

– Какво мислите за подготовката, която получавате?

– Получаваме изключително добро образование и подготовка от преподавателите, те имат доста високи изисквания към нас и в резултат на това ние трябва да полагаме още повече усилия.

– Какви са ползите от обучението?

– На първо място са свързани с дисциплината. От нея идват всички други положителни страни – като започнем с постоянството, търпението, големите цели и завършим с новите контакти, които създаваме.

– А какво Ви носи участието в подобен тип конференции?

– Допълнителен опит и още знания. Те никога не са излишни на човек.

– Какво още „храни“ Вашата мотивация?

– Мотивацията е един от най-важните фактори, за да постигнем целите си. Тя идва с всяко летеене, с изпитването на адреналин в кръвта, със страстта към това, което правим. Тогава чувството е неописуемо.

– Какви са рисковете в професията?

– Хората в тази сфера трябва да са готови да поемат всеки риск, който може да се появи. Пилотите са в центъра на действието и зависят от тези долу. Те трябва да са в перфектно здраве, да имат висока компетентност, както и да имат нужните физически умения. Това са трите фактора, чрез които може да избегнем риска от опасност, но винаги те са гаранция.

Докоснахме се до един различен свят – свят на униформи и строга дисциплина, на машини и смели мъже, на мечти и отговорности. Свят, в който любовта към небото и любовта към родината се преплитат.

Андреа Арсова, 12в

За първи път в училище

На 30 септември във фойето на третия етаж на нашето училище бе открита изложба на военния фотограф Вяра Йовева. Сред гостите бяха представители на армията: бригаден генерал Юлиан Радойски, полковник доп. д-р инж. Асен Маринов, полк. Иван Иванов, лейтенант Мадлен Пенев и др. На първата по рода си изложба на българската армия в родно училище

свото на отбраната. Вълнуваща беше и тяхната среща с представителите на ВВВУ, НВУ И ВВМУ, които разказаха за работата и дейността на университетите, които представляват.

Изложбата е постоянна и всички ученици и гости на нашето училище ще могат да разгледат фотографите, запечатали моменти от армейския свят.

100% независими – илюзия или реалност

Мария Андонова е журналист с доказано име и сериозен опит, а Стефан А. Щерев – актьор, прегърнал много обществени инициативи. В Деня на Независимостта се срещнахме с водещите на предаването „100% будни“, което се излъчва всеки делничен ден в ефира на БНТ 1.

– Какво е чувството да отразявате ден като днешния и да работите на подобен празник?

Мария Андонова: Винаги съм си мислела, че в дни като днешния останалите хора си почиват, а ние работим. Но погледнало реално, ние не работим. Както видяхте зад кадър, ние изпитваме огромно удоволствие от възможността да бъдем в студиото, да правим това предаване, да усещаме атмосферата на днешния ден. Аз съм изключително радостна и щастлива, че мога да работя и да правя всичко, с което се занимавам.

Стефан Щерев: На нас не ни е за пръв път да водим на национален празник и го чувстваме наистина като част от работата си. Стараем се да сме адекватни, да знаем какво говорим, да каним гости, които са интересни не само на зрителите, но и на нас. Стремим се да добавим, ако можем, нещо незаказано или забравено във времето, за да може това, което произвеждаме като телевизионен продукт, да бъде гледано и интересно.

– Какво взема и какво дава журналистиката?

М.А.: Отговорът на този въпрос за всеки е индивидуален. Ако човек си мисли какво му взема, най-вероятно пръстите на ръката няма да му стигнат. Ако си мисли какво му дава – със сигурност пръстите на ръцете и на краката няма да са достатъчни. Когато се потопиш в работата, въобще не си даваш сметка какво ти взема или дава, ти просто си запленил от магията на журналистиката.

С.Щ.: Въпреки че не съм журналист и не мога да отговоря с точност на този въпрос, знам какво ми дава

на мен в личен план. Дава ми възможността да се срещам със страшно много хора, с които мога да разговарям на теми, които са ми интересни. А какво ми взема? Малко от съня – нищо друго.

– Кое интервю ще остане най-ярко в съзнанието Ви?

М.А.: Мисля, че това интервю ще остане най-ярко в съзнанието ми. Наистина никой никога до момента не ми е вземал подобно интервю, особено много по-малък човек от мен, благодарая за което!

– Ние сме прохождащи журналисти. Споделете ни от Вашия опит какво е нужно, за да станем добър журналист.

М.А.: Инат, инат и пак инат! Да искаш, да искаш и да искаш – нищо повече! Когато искаш да станеш журналист, никой не може да ти попречи! Знаете ли колко много хора има по пътя, които могат да ви откажат. Вероятно всеки ден някой ще ви пита защо изобщо се занимавате с журналистика. Имало е много хора, които са ми казвали, че не ста-

вам за нищо – не мога да пиша, да водя, да взимам интервю, тъй като аз съм преминала през абсолютно всички нива в телевизията – репортер, сценарист, водещ, сега съм продуцент на предаване. Оказа се, че никой не може да ме откаже от това, което искам.

– Чувствате ли се независими?

М.А.: Много труден и хубав въпрос! Да, защото свободата и независимостта са вътре в сърцето, мислите и душата.

С.Щ.: Независимостта не би трябвало да е чувство, а акт, реалност, да бъде действителност. Ако само се чувстваме някак, едва ли ще е достатъчно. Аз лично не се чувствам достатъчно независим от много неща. Човек може да бъде зависим емоционално, икономически и по много други начини. Няма пълна независимост. Моята мечта е да бъда дотолкова независим, че аз и хората около мен да се чувстваме добре.

Никол Ангелова, 8а

Първоноемврийско

Пристрастия

За будителите в женски род

Петя Дубарова и Виктория Бешлийска

Реших да ви представя две българки, в моите очи достоен пример за будители, които смятам, че заслужават повече признание.

Приемам Петя Дубарова за недооценен за времето си будител. Наскоро нейната история придоби популярност покрай филма „Петя на моята Петя“ и много мои връстници, а и по-големи от мен си дадоха сметка коя е талантливата потеса. Освен автор на стихове, тя желае светът, в който живее, да бъде изпълнен с радост и усмивка.

Родена е на 25 април 1962 година в Бургас и започва да пише от ранна детска възраст. Била привлекателна ученичка. Ценена от едни и отхвърляна от други, тя нямала много приятели. За съжаление, напуска този свят твърде млада – на 17-годишна възраст. След смъртта ѝ е издадена нейната единствена стихосбирка, носеща името „Аз и морето“. Надявам се нейното име да бъде запомнено за дълги времена, а стиховете ѝ да бъдат прочитани.

Говорим за будители, но няма как да не отбележим тревожните статистики, според които масово българинът не чете. В повечето случаи, ако искаме да научим нещо или да разберем някаква история, си пускаме филм, клип, подкаст и не се напругаме да четем книги. А ако все пак заче-

тем книга, по-често тя е или на чуждестранен автор, или е някоя класическа творба. Смятам, че съвременните български писатели в повечето случаи също са недооценени. Не е достатъчно един творец да бъде признат след смъртта си. Днес има автори, които заслужават да ги наричаме будители. Щастливци сме, след като живеем в едно време с творец като Виктория Бешлийска. Тя вае словата така, както майсторът моделира глината, бди над българското като първите ни възрожденци. Авторката на „Глина“ е родом от Плевен, а друго любопитно от нейната биография е, че е родена именно на 1-и ноември. Тя се интересува от миналото на българския език и неговите позабравени думи. За да ги съхрани, тя създава страница във Фейсбук с името „По дирите на думите“. Каузата ѝ е страхотна и в моите очи точно Виктория Бешлийска е пример за будител на нашето време.

И накрая ви призовавам – оценявайте будителите и своите учители всеки ден!

Цветина Данчева, 82

С любов към българския фолклор

Много хора свързват будителите единствено с възрожденската епоха и с имената на Паисий Хилендарски, Петър Берон, Петко Славейков и др. Но имаме ли основание да смятаме, че не живеем сред техни наследници? В съвременния свят има толкова смели и трудолюбиви българи, дръзнали да се отдадат на предаването на българския бит и култура. Те са навсякъде около нас, нужно е само да се огледаме, за да ги видим.

Гордо мога да заявя, че Албена Кръстева е моят пример за съвременен будител. Тя е художествен ръководител и хореограф на фолклорен танцов ансамбъл и прави много за популяризирането на народните танци и обичаи. Родена е в град Плевен и завършва Художествената академия в Пловдив със специалност „Българска народна хореография“. Още от десетгодишна танцува народни танци, а тогавашната ѝ мечта – да се занимава с хореография, днес е повече от реалност. Преди да има свой танцов състав, е била професионален танцор и е преподавала на ученици с хореографски профил. Тя смята, че изкуството,

което създава, и децата, с които работи, са надеждата на нашата нация. Решава да работи именно с деца заради заряда и вдъхновението, което те ѝ дават, показвайки старание при усъвършенстване на танца и радост от постигнатото.

В нейно лице виждам вдъхновител и достоен съвременен будител заради желанието и стремежа ѝ да показва красотата и неповторимостта на българските народни танци. Учи ни да обичаме страната си, да носим в себе си българския дух и любовта към българския фолклор. По нейни думи, ако не ценим своята българска идентичност и не познаваме корените си, ако не носим в душите си родолюбието и националната гордост, няма да се чувстваме достатъчно стойностни хора, защото българските народни танци и песни са нашата емблема, емблемата, която ни отличава от останалите държави и националности.

Марта Милева, 84

Владимир Кунчев, 56

Ценим ли просветителите?

Първи ноември е Денят на народните будители. Всяка година честваме празника и отдаваме почит към паметта на тези велики българи. Но дали наистина ценим делото им, или отбелязваме празника, защото така е прието? В наши дни са малко хората, които наистина почитат будителите и помнят делата им. Сякаш по-възрастните са обзети от патриотичен дух и истински се прекланят пред будителите. По-младите българи живеят с други ценности. Вечно вгледани в своите стремежи, вечно бързачи, те възприемат Първи ноември за един обикновен ден и не биха се сетили за приноса на просветните дейци. Други наши сънародници са горди българи точно на този ден, плюс-минус още два дни от календара като 3 март и 24 май, и

споделят честитки в социалните мрежи, мислейки си, че са изразили своето уважение по най-удачния начин. За съжаление, има и българи, които дори не знаят какво празнуваме на този ден. Учениците пък приемат Деня на будителите като поредния почивен ден и трудно биха изброили няколко имена на будители. Най-младото поколение, освен че не почита будителите, доста често осквернява паметта им. Ставали сме свидетели на обрисувани с графити паметници, което показва неуважение към великите българи. Ние не можем да разберем за какво са се борили, защото сега сме свикнали да получаваме всичко наготово. С времето губим българското в себе си. Тъжна констатация... Ако предците ни са гледали будителите със страхопо-

читание, уважение и благодарност, то днес ние ги гледаме с пренебрежение.

За съжаление, днес народните будители са недооценени. Забравили сме делата им и приноса им. Изгубили сме патриотичния дух и българското си самосъзнание, за да се вгълбим в собствените си (дребни) мечти и цели. Станали сме такива егоисти, че дори на Първи ноември не отдаваме почит към паметта на будителите. А ако поднесем цвете на някой паметник, го правим не от уважение, а защото така е прието, защото така сме свикнали, не сме водени от възторжено чувство, този жест вършим не от душа, а по навик.

Стефания Петрова, 86

Гледна точка

Инфлуенсърите – новите будители?

Провъзгласилите се за водачи

Реклами на най-различни продукти, безброй снимки и видеа от пътувания, съвети за живота, здравословни рецепти... Списъкът на инфлуенсърските специалности е дълъг и достатъчно спорен. Няма как да не се сетите за поне десет от тях само при произнасянето на думата „инфлуенсър“ – толкова са нашумели, модерни, интересни и коментирани, че дори понякога изместват обществения фокус към себе си с едно единствено изречение, провокативна снимка или обикновено стори, което, набързо интерпретирано от жълтите медии, се превръща в топ новина, пълнеща социални мрежи и новинарски сайтове. Истински вдъхновители обаче ли са инфлуенсърите, или се оказват проводници на една подвеждаща, фалшива и доста често пагубна визия за живота, в която потъват все повече млади и зрели хора?

Първоначално сме длъжни да признаем, че **инфлуенсър** далеч не е български термин. Думата идва от английския глагол *influence* – влияя, напътствам, вдъхновявам. Любопитно е колко много хора днес сами се смятат за такива „водачи“ на обществото – достатъчно е да имаш една стабилна бройка последователи, повечко публикации, много свободно време! и разбира се –

желание да се изявяваш и показваш непрекъснато. Тази новопоявила се професия изглежда привлекателна за младите хора и това не е никак чудно. Тя е достъпна – не изисква образование и години усилия, сигурна – в социалните мрежи всеки потребител е добре дошъл; и подсигурана финансово – знаем колко много може да се заплати на човек за една единствена реклама, ако профилът му е популярен, нали?

Аз обаче смятам, че един истински инфлуенсър може да бъде само човек, който има стабилна основа и постижения зад гърба си преди създаването на акаунти в интернет пространството. Човек, високо признат в науката, музиката, изкуството, спорта... Човек, който има какво да каже откъд рекламата на нов шампоан. Човек, който има своите послания и чрез социалните мрежи може само да удвои или утрои своите идеи.

Божидара Павлова, 116

Добрият пример

В това дигитализирано съвремие всички се докосваме малко или много до инфлуенсърите. Съзнателно или не, ние ги възприемаме като пример за подражание. Тук обаче трябва да се запита дали този пример е правилен и трябва да отсеем тези, които наистина са станали добри хора и ни учат на нещо хубаво и полезно. Интернет пространството е препълнено с инфлуенсър, които се различават по съдържанието, което предлагат, и по това в кои социални мрежи публикуват – Ins-

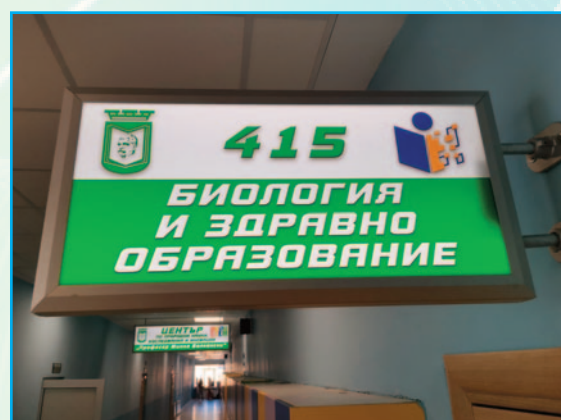
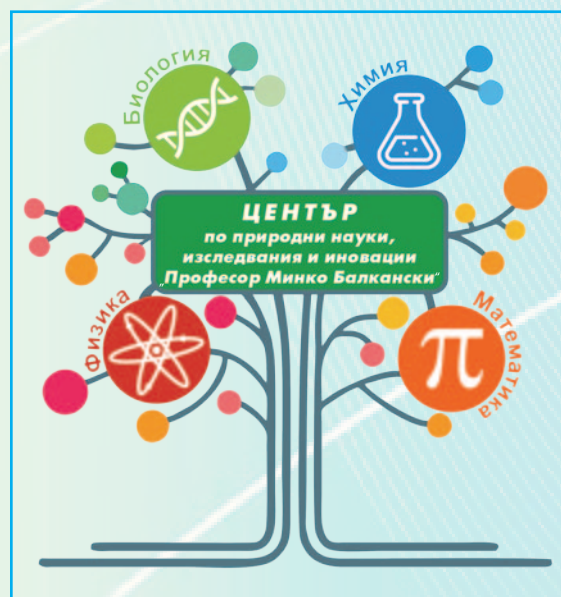

Ивепин Георгиев, 66

tagram, YouTube, TikTok и др. Но струва ли си да определим инфлуенсърите за *нови будители*?! Всеки би дал различен отговор, биха възникнали дори и спорове. Аз мисля, че те могат да бъдат оприличени на будители, защото, каквото и да публикуват, те поднасят конкретна информация, съобразявайки се с възрастта на своята аудитория. Учат ни на много – понякога споделят интересни факти; друг път ни доверяват как да постигнем нещата, които искаме; насочват ни към какъв стандарт да се стремим в живота си; напътстват ни как да се държим с хората, как да се изразяваме, как да учим по-ефективно, как да се разсмеем, когато ни е тъжно. Учат ни да се радваме на живота и да гледаме позитивно на всичко и всеки, да пътуваме и дори са способни да разпалят в нас искрата на родолюбието и да ни превърнат в истински патриоти. Смятам, че те имат силата да променят всички ни към по-добро, защото те знаят как да го направят, и съдя по себе си, че откакто се вслушвам в тях, съм станала по-добър човек.

Ана-Мария Христова, 116

Открехваме вратите на новия STEM център по природни науки, изследвания и иновации „Професор Минко Балкански“

След близо двегодишна работа Средно училище „Иван Вазов“ може гордо да се похвали със своя уникален и модерен STEM (science, technology, engineering and mathematics) център по природни науки, изследвания и иновации „Професор Минко Балкански“.

Името

Центърът, който от самото начало дава висока заявка за своята технологичност, носи името на признатия в цял свят български физик Минко Балкански. Професор Балкански е учен, носител на наградата „Фон Хипел“, почетен професор на университета „Пиер и Мария Кюри“ в Париж, гост-професор в Калифорнийския университет и член на Индийската академия на науките. В сътрудничество е с учени от Франция, Япония, Полша, Китай и много други страни. Професор Балкански е Доктор хонорис кауза на няколко университета. През 1992 г. се завръща в България и създава фондация „Минко Балкански“, чиято задача е технологичното обновление на компютърните кабинети в над 120 училища. Организацията подпомага и широк спектър от курсове, които надграждат теоретичната и методическата подготовка на учителите.

Точно заради тези впечатляващи постижения изборът на име за центъра не е бил труден, категоричен е господин Митев. За него няма нищо по-естествено от това центърът да бъде свързан с българска личност, която е пример за съвременен будител.

Какво ни очаква

Интересното около новите кабинети обаче не приключва с името. Работата по дизайна, стенописите и обзавеждането представлява проучване и труд на много нива. Това може да се забележи още от първия стенопис, красящ стената до кабинетите по физика и астрономия и по математика и роботика. Той е дело на учителя по изобразително изкуство Галин Лазаров. Точно до витрината с гвардейски униформи можем да забележим прецизно изрисувано дърво, разделящо се на четири основни клона – биология, химия, физика и математика. Тук важна роля започват да играят и цветовете, които ще срещнем във всеки един от кабинетите.

Със стая 319 вече с вълнение ще свързваме учението по необятната физика и астрономия. Тук основният цвят е червеният. Той е деликатно вплетен във всяко късче от дизайна на лабораторията, а срещу подредените на буквата „П“ столове и бюра е поставена интерактивна дъска.

Точно както ни е лесно да свържем физиката с математиката, така и преходът към 320 стая се оказва лек и плавен. Това се дължи на плъзгащите се модерни врати, които позволяват сливането на двете пространства или пък пълното им изолиране едно от друго. В математическата зона се чувстваме още поразявани и вдъхновени и сме абсолютно сигурни, че с такъв кабинет няма да остане ученик, който да не бъде привлечен от математиката и роботиката! Тук всяко работно място включва оранжев стол с подвижна масичка за писане и отделен лаптоп. Няма как да пропуснем и красиво осветените витрини, също в оранжевата гама, изпълнени с най-различни математически тела.

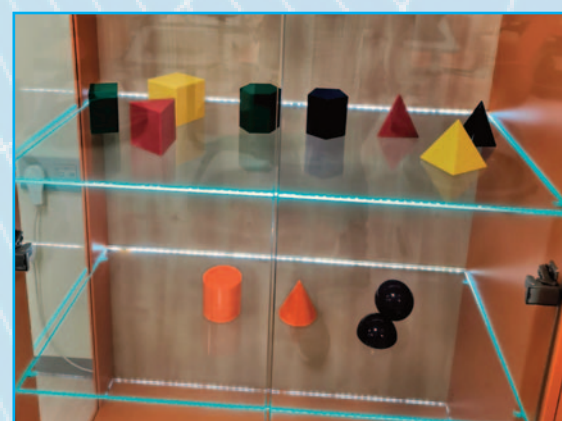
Излизайки от втората лаборатория, се отправяме към горния етаж, а по пътя дори стълбите и междуетажното пространство ни правят впечатление! Както от втория до третия етаж всяко стъпало представя математическа или физична формула, така и тук първо срещаме биологични равнища, а след това и химични взаимодействия. Важен елемент от това пространство е Менделеевата таблица, която заема цялата стена между двата етажа.

И така – стигаме до кабинет номер 416, в който ни очаква вълнуващата химия, където реакциите на радост и удовлетворение от свършената работа са гарантирани! Тук ще бъде възможно наблюдението на интересни експерименти, а това ще направи дисциплината още по-очарователна. В стаята преобладава красивият син цвят, а нестандартни маси за учениците допълват идеално обстановката. На разположение са и шкафове, оборудвани с всичко необходимо, и мивки.

А ето, че дойде ред и на последния кабинет номер 415, в който учениците ще имат възможност да се потопят в дълбините на любимата биология. Основният цвят тук е зеленият. Стаята разполага с интересни материали и мощни пана, на които са изобразени устройствата на телата на различни видове животни. Интериорът е доста сходен с този в кабинета по химия, като масите, столовете и шкафите са в други цветове. Е, все пак да не забравяме, че химията и биологията вървят ръка за ръка! По подобие на другите два кабинета нестандартна врата може да отдели или събери двете пространства. И четирите лаборатории са оборудвани с интерактивни дъски, които ще са много полезни по време на часовете. Отделно има и черни стъклени дъски, на които се пише с бял маркер. Всеки кабинет разполага с интересни уреди и помощни материали за учениците, които ще направят работата им още по-интригуваща. Не трябва да забравяме да споменем, че всичко е изпипано до последния детайл, като най-видното доказателство за това е съчетанието на цветовете на настилката в коридорите с цветовете, криещи се отвъд вратите на кабинетите. В стаи 415 и 416 цветовата гама допълват и ученическите шкафчета.

Всеки кабинет е различен от останалите, защото всеки един носи своя чар. За нас лабораториите от STEM центъра са единствени по рода си и вече нямаме търпение да провеждаме занятията си в тях!

Божидара Павлова, 11в
Ана-Мария Христова, 11б

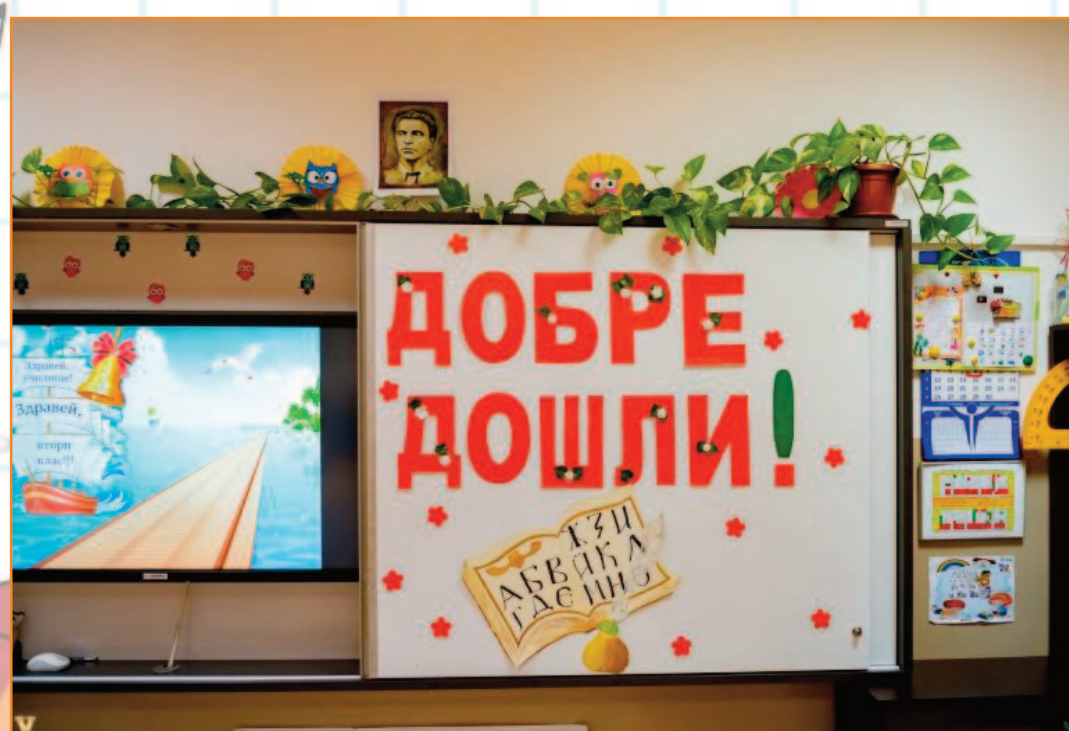
Добре дошли при нас, мили първокласници!

Скъпи първокласници,
Учете се, бъдете упорити,
мечтайте и вярвайте в себе си!
Желаем ви успешни и щастливи
мигове в училище!

На добър час!

Класните ръководители на I а, б, в, г, д

Очи в очи

При първолаците

И тази година навестихме първокласниците, за да ги приветстваме в голямото училище и да ги поразпитаем. Всички искаха да вземат участие и търпеливо изчакаха своя ред, а след това с усмивка на лице и нестихващ ентузиазъм отговаряха на въпросите ни.

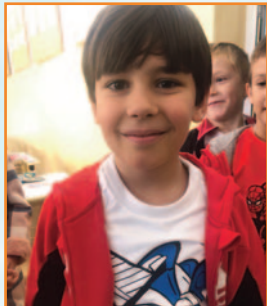
Цветин, 1в

- Бързаш ли да пораснеш?

- Не.

- Харесва ли ти класът?

- Да, сприятелих се с много деца!

Никол, 1в

- Кой предмет ти допада най-много?

- Физическо!

- А харесва ли ти да си на училище?

- Да, защото учим, пишем и работим!

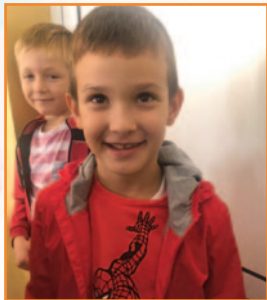
Никола, 1в

- Трудно ли ти е да ставаш рано за училище?

- Да.

- Госпожата слуша ли ви?

- Понякога.

Михаела, 1в

- Липсва ли ти следобедният сън в детската градина?

- Не, никога не съм спала!

- Сама ли се справяш с домашните?

- Понякога ми помагат.

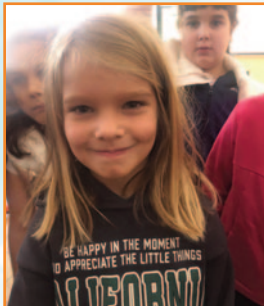
Алекс, 1в

- Какъв искаш да станеш като пораснеш?

- Искам да стана футболист!

- Остава ли ти време за игри след училище?

- Да.

Аглая, 1в

- Колко ти тежи раницата?

- Немного, мога да я нося дори сама!

- Какво има в нея?

- Онзи ден носихме сто учебника!

- А как се приготвяш за училище?

- Ставам рано, мия си зъбите, обличам се, закусвам и тръгвам.

Саня, 1в

- Кой ти чете най-хубаво приказки?

- Мама!

- Знаеш ли кои са будителите?

- Христо Ботев, Васил Левски, Кирил и Методий и Иван Вазов.

Мануела, 1д

- Кой ти е любимият предмет?

- Кръг!

Богдан, 1д

- Госпожата слуша ли ви?

- Горедолу.

- А вие нея?

- Слушаме я!

Йоан, 1г

- Сам ли се справяш с домашните, или някой ти помага?

- Сам!

- На занималнята остава ли ви време за игри?

- Следобед или предиобед можем да излезем да играем.

- Знаеш ли кои са будителите?

- Как? Не.

Магдалена, 1г

- Защо е важно да можем да четем и пишем?

- За да сме умни.

- Колко ти тежи раницата?

- По някой път сто килограма!

- А какво носиш в нея?

- Учебници, химикалки, салфетка и още неща.

Владислав, 1б

- Знаеш ли кои са будителите?

- Да, мисля, че бяха шест – Васил Левски, Христо Ботев, Иван Вазов, отец Паисий, цар Симеон и последния го забравих.

- Какво работят те според теб?

- Отец Паисий е писател на песни и стихове.

- Можеш ли да четеш и пишеш?

- О, много добре, смятането ми е перфектно!

Димана, 1а

- Кой ти е любимият предмет?

- Математика!

- Трудно ли ставаш за училище?

- Не.

Ема, 1а

- Колко е голямо нашето училище?

- Много!

- А раницата ти за училище тежи ли?

- Не тежи изобщо!

Яна Янева, 8а
Ивелина Борисова, 8в

Пристрастия

Да надвием тъжната действителност

Огледай се. Какво виждаш? Аз виждам тъжни човече, които вървят по пътища, пълни с хора, но се чувстват сами. Човече, които винаги гледат към пращната земя, забравяйки, че само трябва да вдигнат глава, за да видят синьото небе. Човече, давящи се в самосъжаление и безнадежност. Докога? Докога ще приемаме и ще чакаме? Какво изобщо чакаме? Изведнъж всичко да се промени? Някой да ни поднесе щастието на тепсия?

Всички чакат, всички разбират и всички изказват мнение, но никой не действа. Никой не взема нещата в свои ръце, защото истината е, че всичко зависи от теб! Ние не можем да променим нещата, които ни заобикалят, но можем да променим начина, по който гледаме на тях, можем да обърнем глава към небето, да бъдем усмихнат, неразбран Дон Кихот дори в едно тъжно време. Ние можем да се провалим, „с главите си да счупим ледовете“, но нека действаме, нека се опитаме да променим нещата, които не ни

харесват, нека се борим с последни сили и до последен дъх. Останете верни на себе си! Оставете всички глупци да казват: „Една птичка пролет не прави.“. Тези хора просто не разбират, не вярват, но някак продължават да живеят само за да си отидат един ден неудовлетворени от света, който са мразили, но за който не са сторили нищо. Всеки има право на достоен живот, всеки нов ден е нов шанс. Борете се за това, в което вярвате. Бъдете хора както на думи, така и на действия. Бъдете промяната, която искате да видите, защото тогава може би ще вдъхновите още някого да бъде малко по-добър и усмихнат, защото само тогава вие самите ще бъдете удовлетворени. Не губете себе си в дълбините на тъгата, не губете безгрижните очи, продължете да вярвате и да преследвате големите мечти! Дори да паднете, знайте, съхранете своята искра! О, как блести в тъмата тя! Как тез идеи за добро сърцето ми вълнуват, как тез идеи за добро в съня ми пак нахлуват, как праз-

нотата в дните ми запълват те! Аз виждам – те не ме разбират, навярно затова избягват мен. Но докато имам въздух в гърдите и докато имам плам в очите, аз ще вървя напред! Аз

ще вървя напред и в студ, и в лед, и с кръв по моите колени, и с камък в моето сърце. Защото имам аз една мечта...

Вяра Димитрова, 11б

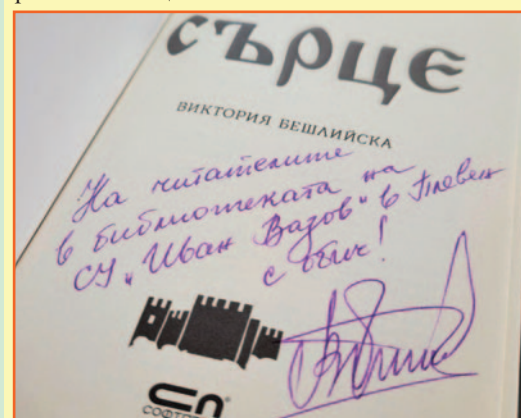

Кристина Ненова, 5в

Поздрав от приятел

Малко след като втората книга на Виктория Бешлийска излезе по книжарниците, авторката ни изненада, като изпрати на училищната библиотека своя втори роман „Сърце“. Жеста допълва топло послание на първата страница. Трогнати сме!

Припомняме, че преди една година, в навечерието на Деня на будителите, тя даде специално интервю за „В@з Буки Веди“ (брой 49). Признателни и радостни сме, че е помислила за нас и ни е изпратила своето „Сърце“! Дебютният роман на Виктория Бешлийска – „Глина“, се превърна в любим на хиляди читатели. Убедени сме, че на същия успех ще се радва и „Сърце“ предвид писателския талант на авторката! Ние ще четем и

ще мечтаем за нова среща с майстора на словото Виктория Бешлийска!

В@з Буки Веди

Енергията на думите

Грубият език и нас

Статията е повлияна от есето на Джордж Оруел „Политиката и английският език“

Българският език минава дълъг път от Българското възраждане до наши дни. Както при всеки език, погрешната му употреба може да го загрози и да покаже грешна представа на света за неговите качества и достойнства. Оставяйки го да беснее в устното и писменото общуване, рискуваме точно това. Затова нека се позамислим какво означава грубият, неестествен език за нас и как да го опитим.

Понякога замисълът може да не съответства на това, което де факто казваме. Съзнанието ухаства множество идеи и в края може никога да не бъде изречена ясно за слушателите. А това, което е в ума на говорещия, си остава там. В есето си „Политиката и английският език“ Джордж Оруел казва: „Пишещият или има идея и не може да я изрази, или по невнимание казва нещо друго, или му е почти безразлично дали думите му изобщо значат нещо“. Същото се отнася и за българския език. Когато нечий думи не събудят образи у слушателя, то проличават безразличното и неопитността на говорещия. Това е предпоставка за неточност, но може и по невниманието говорещият да каже нещо грубо, дори и да не е имал предвид това. А грубостта в езика трае...

Освен в разговорната реч, както Джордж Оруел споменава, тези проблеми могат да

се срещнат и у пишещите, и по-скоро в политиката, в речите и в медиите. На публиката се представя текст в суров вид, чийто замисъл може да остане неразбран. А в други случаи той е категорично груб и арогантен.

Нека разгледаме грубостта по-обстоятелствено. На всеки може да се случи, без да иска, да изпусне някой израз, който да обиди някого, но трябва да се има предвид невниманието да не стане навик. А какво би станало, ако някой друг отговори на тази грубост с още грубост?! „Когато всеобщата атмосфера е лоша, езикът също неминуемо ще пострада.“ – казва Оруел и продължава: „Ако мисълта опорочава езика, езикът също е в състояние да опорочи мисълта“. Ако грубият език, породен от грубата среда, стане навик в съзнанието ни, то самите ние започваме инстинктивно да мислим грубо.

Отмествайки фокуса ни от грубостта, да размишляваме над неяснотата в езика ни. В разговорите ни тя може да се обоснове по два начина: чрез използването на клиширани метафори, готови фрази, претенциозна лексика или чрез умишленото избягване на истината.

Първото се проявява навсякъде, а второто – най-често в политиката. За да защитават интересите си, политиците смекчават истината и се опитват да я прикрият от публи-

ката. Те използват така наречените от Оруел „евфемизми, недоказани аргументи и чиста неопределеност“, които допринасят за неяснотата на речта, в опит да лекуват народа.

Отново изопачаването на смисъла на езика води до опорочаване на мисълта и на средата.

По този образец може да кажем, че и използването на претенциозната лексика е вид „евфемизъм“, тъй като тя, заедно с изтънканите метафори, ненужно прави речта по-громава и по-неразбираема. Но нейната употреба, за разлика от предишния пример с политиката, е далеч по-зависима от подсъзнанието. Човек просто попира това, което му се казва, и небрежно го повтаря. А ако човек е нащрек и обмисля какво казва още преди да го каже, ще избегне употребата на неясни изрази. Не е късно да обуздаем езика ни и да го използваме, за каквото е предназначен – да информира, да доказва, да вдъхновява, да сплотява. Това, което липсва на човек да го постигне, е време, желание и възискателност не само към другите, но и към себе си.

Николай Петков, 10б

Езикът – храна или отрова за мозъка?

Що е то „вулгарна лексика“? Същество, до болка познато на всеки един от нас. До болка проникнало в мислите ни, в чувствата, в ежедневието ни. В начина ни на живот. Същество, неслучайно названо по този начин, защото, колкото и да отричаме и колкото и да опитваме да зальгваме и заблуждаваме съзнанието си, то живее с нас, в нас, във всеки един аспект от битието ни. Също като неканен гост то не пита, не се интересува от истинските ни намерения, а тихомълком се промъква и настъпва в ума, за който сякаш е по-удобно да чуе и възпроизведе нещо грубо, което му идва лесно, отколкото да се наговори със задачата да бъде искрен и обективен.

Звучи странно, но грубите думи освен едно същество, изтъкано от лошотия и низки чувства, както бе описано по-горе, са и продукт. Продукт, пробутван от всички страни на съвременния свят, лесно и бързо изфабрикуван от мозъка на всеки един заспал в монотонността и негодуванието си човек. Точно този продукт е важен елемент от психологическото въздействие, което всяко послание цели да постигне. Даваш ли си сметка

колко пъти днес чу, прочете или произнесе грозна дума? А през изминалата седмица? През изминалия месец? Тъжно, но за всеки един от нас отговорът ще е стряскащо число, свидетелстващо по недвусмислен начин за храната, която даваме на ума си. Но към вулгарната лексика не бива да причисляваме само псувните, вулгарните думи и изрази, грубите послания и безобразно съкратените лексеми – тук трябва да числим всяка лъжа, всяка неискреност, всеки евфемизъм, който ни заблуждава и отклонява от пътя на истината. Всеки фалш, прозираш зад звуците от устата или от буквите на клавиатурата на нашите познати и непознати, близки и далечни, известни и неизвестни. Е, тук вече статистиката

става стряскаща, усещате, нали?

Точно зад това главоломно количество информация, която получаваме постоянно чрез езика, се крие нашата емоционалност. Възприятията изграждат мислите, а мислите на свой ред са коренът на нашите действия, които пък изграждат житейския ни път. Обръщайки се към възприетото, може много лесно да си обясним мислите и емоциите си. Без да осъзнаваме, грубите думи, които чуваме или четем, дори само преминавайки през ума ни, оставят значима следа, незаличим отпечатък. Всяко нещо се пази в съзнанието ни и изплува при чувство на страх, на недоверие или дори на щастие. Не е рядкост да ставаме свидетели на върхова радост, която да не мине без някоя и друга вулгарност. Защо? Върнете се пак към възприятията...

Истината е, че е изключително трудно да се изолираме от грубостта, злобата и лекомислието. Социалните мрежи, новините и водещите теми са достатъчно наситени с негативни емоции, които достигат до нас по един или друг начин. Но изборът за нашия собствен свят винаги е само в нашите ръце. Ако винаги имаме силата да контролираме това, което ни се случва, то поне сме способни да избираме как да реагираме на ситуацията.

Избираме сами какво да четем, кого да следваме, като кого да мислим, какво да вършим, как да се изразяваме. Избираме какви мисли да подхранваме в главата си и какви да отхвърлим. Избираме цветовете, с които да наситим кръгозора си. Всичко това е един труден и трънлив път, по който се учим да вървим през целия си живот. И не, няма перфектни. Няма 100% бяло и 100% черно. Няма 100% истини и 100% лъжи. „Искрен, обективен и продуктивен“ е сложна мисия и тежък кръст. Неканеният гост винаги чака зад ъгъла. Но ти, да, само ти държиш ключа на вратата към своето съзнание и само ти избираш какво и кого да допуснеш през нея.

Божидара Павлова, 11в

За политическото говорене

От далечни времена езикът се използва за въздействие. За да реализират своите идеи и да спечелят съмишленици, политиците се стремят да въздействат върху гражданите именно чрез речта си. Успяват ли обаче, или достигат до обратния ефект и чрез своето говорене ни отблъскват?

Политиците трябва да бъдат добри оратори и да се изказват на разбираем език. В нашата действителност обаче наблюдаваме обратна тенденция. Българските политици принизяват публичното говорене, служейки си с просторечни и шаблонни изрази. Думите, които използват в своите изказвания, издават тяхната неподготвеност. Често употребяват думи в грешен контекст, това е едновременно комично и трагично. Ниската им образованост и некомпетентност лъсва и когато изказват

думи неправилно. Политиците боравят и с множество чуждици, вероятно с идеята да се представят пред своите избиратели в по-добра светлина.

А дали могат да ни спечелят с дикцията си? Нея съвсем пренебрегват, въпреки че тя е изключително важна, защото спомага за приемането на информация и въздействия.

Благодарение на политиците много думи придобиха различен, изкривен смисъл. Всички смело боравят с думата „демокрация“, като при употребата ѝ влагат личните си разбириания.

Но според мен най-грозно и неподходящо е от устата на хора на такива позиции да излизат неприлични думи и изрази. Като политици от тях се очаква да дават пример, а не да се израз-

яват безскрупулно и вулгарно от трибуната на Народното събрание, от малкия екран и прочие.

Дали политиците ще заговорят на „човешки“ език, времето ще покаже. Но ние не бива да оставаме равнодушни пред този процес на огрубяване на речта.

Ана-Мария Христова, 11б

Никола Мирчев, 5в

Многословието – бягство от истината

Какво постигаме с многословието си? Отдалечаваме се от темата, започваме да повтаряме с различни думи вече казаното. Защо действаме по този начин? Отговорът е много прост – това е опитът ни да заблудим самите себе си или някого друг. Колко много знаем по дадена тема. Многословието е бягство от неудобни въпроси. Многосло-

вието е бягство от отговор, който може да не се хареса. Ако се замислите, ще видите колко често хората „се спасяват“ с многословие. Когато ви изпитват например, не признавате, че не сте чели урока, а започвате да увъртате и да говорите по друг, който знаете. Тази тактика едва ли ще ви отведе далеч, възможно е поне да ви избави от двойката. Това е само един пример от училище, но в живота си ще се убедите, че колкото повече говори един човек, толкова по-малко казва той. Някъде там, сред всички тези изречени неща, се губи тежестта на думите. Ако останете по-дълго сред хора, служещи си с многословие, може да забележите как често нещата, които казват, се повтарят отново и отново и как неусетно се отдалечаваме заедно от истината.

Вяра Димитрова, 11б

Обратна връзка

Вече няма съмнение – Ботев е роден през 1848 година!

След като два пъти писахме, че сме забелязали некоректно изписана рождената година на Ботев на паметника на бул. „Христо Ботев“, скоро нашето зорко око забеляза, че грешката е поправена. Удовлетворени сме!

Припомняме основанията за сигнала си! На паметника на Ботев пишеше 1847 – 1876. Поетът е роден на 6 януари 1848 година и е загинал на 1 юни 1876 г. На бюста беше записана 1847 година, както се е смятало, че е роден по стар стил – на 24 декември. Няма как едната година да е по стар, а другата – по нов стил. Така излиза, че поетът е живял една година повече.

Да поднесем цвете в памет на великия българин!

В@з Буки Веди

Кога е роден Ботев?

Навярно няма човек, който да не е минавал по бул. „Христо Ботев“ в нашия град и да не е виждал бюста на този велик патриот. Ежегодно на 2 юни на това място отдаваме почит на българския поет и революционер – организирано или индивидуално, със семействата си. Последната информация за тържество в памет на поета-революционер на това място е от 2 юни тази година. Каква беше изненадата ми, когато тези дни открих, че рождената му година не съпада с тази, която всички ние знаем. Ботев е роден на 6 януари 1848 година и е загинал на 1 юни 1876 година. Но на паметника, както виждате, пише 1847 година, както се е смятало, че е роден по стар стил, на 24 декември. Затова е и наречен Христо. Няма как едната дата да е по стар, а другата – по нов стил. Така излиза, че поетът е живял една година повече.

Зорко око

Ние, от скина на вестника, искаме да сигнализираме за тази грешка, защото е изключително важно да се смесват две времена, особено ако се налага да бъдат срещнати на паметник на велик българин. Ще проверим отново през есента и ако все още изглежда така, ще уведомим отговорните за това хора и институции.

Милена Букова 8б

Тийнзона

Книжни предложения

„Накъдето ме водят мечтите“ от Кристина Форест

Тийнейджърката Клоуи Питърс от малка тренира балет и мечтае да учи в балетната консерватория. След смъртта на баща ѝ, майката на Клоуи става вманиачена в това да предпази дъщеря си. Затова след като майка ѝ ѝ забранява да отиде на прослушването, момичето решава да се яви тайно в най-близкия град, докато майка ѝ е на почивка. Още преди тръгването Клоуи се сблъсква с най-големия си враг – съседът си Илай, който заплашва, че ще я издаде, ако не го закара при баща му. По пътя към събдването на мечтата си Клоуи ще се изправи пред много препятствия – катастрофа, досадното куче на Илай и собствените си съмнения и страхове. Книгата ни показва, че трябва да

вярваме и да преследваме мечтите си, колкото и да е трудно. Учи ни да не прибързваме със заключенията, защото най-големият ни враг може да се окаже най-добрият ни приятел или дори нещо повече...

Стефания Петрова, 8б

„Накрая и двамата умират“ от Адам Силвера

Романът разказва за две непознати момчета – М а т е о Торес и Р у ф ъ с Еметерио, които получават съобщение на 5-и септември, че след помалко от 24 часа ще умрат. Описани са техните последни 24 часа, след които обаче те имат чувството, че са се познавали от години. Романът учи на това да ценим времето, което имаме. Историята за двамата младежи, чийто живот се променя из-

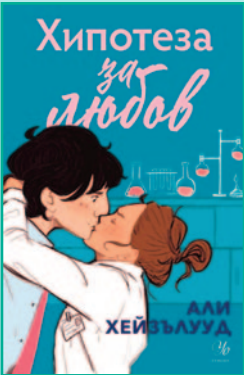

цяло за ден, е едновременно тъжна и вдъхновяваща. Тази книга е способна да преобърне изцяло погледа ти за живота.

„Хипотеза за любов“

от Али Хейзлууд

Всичко започва с целувка между непознати. Докторантката Олив иска да докаже на най-добрата си приятелка, че има връзка, затова в паниката си целува първия срещнат мъж. Но той не е кой да е, а известният и мразен от всички, професор Адам Карлсън. Те се преструват месеци наред, че са заедно, и това никак не е лесно. Но накрая преструването прераства в нещо друго. Любовният роман показва как един риск може да се окаже най-хубавото нещо в живота ти.

Ева Иванова, 8б

Късчета живот

Истината – стара вещица или красива девойка

Къси разкази

На съдебната скамейка в съда стои възрастна сбръчкана жена. – Моля, представете се и кажете защо сте тук. – съдията я подкани. – Ваша чест, аз съм Истината и съм тук, защото бях свидетел на престъпление и видях всичко с очите си. – отговори сбръчканата старица. – Разкажете какво се случи, но Ви напомням, че сте длъжна да казвате истината и само истината. Сбръчканата като вещица старица го погледна с пронизващ поглед и каза: – Ваша чест, в такъв случай аз нищо не знам!

Виктор Иванов, 10б

Искрен имаше много забавно детство – Дядо Коледа съществу-

ваше, както и феята на зъбките, плашеше се от караконджули и Баба Яга... Но пък вярваше, че ако е с родителите си, нищо лошо няма да му се случи. Това е обаче, докато не разбра, че Баба Яга е взела баща му или поне така му казваха. Когато започна училище, децата му се смееха, че още вярва в Баба Яга и го наричаха лъжец заради историята му. С времето той заподозря, че тази негова истина може да е лъжа, поради факта, че вече нямаше фея на зъбките или караконджули. Той питаше всеки ден къде живее вещицата, за да отиде да спаси баща си, докато не разбра цялата история... Когато ровеше в шкафовете с надежда, че ще намери карта до къщата на Баба Яга, попадна на

едно писмо, оставено от баща му, че той сам отива при вещицата. Момчето свърза точките и разбра, че и Баба Яга вече не съществува. На Искрен му се прииска баща му да е при старата вещица, но не по желание.

Никол Иванова, 10б

Коледата за мен беше най-специалният празник от годината – ваканция и получаване на подаръци. Но всичко се промени, когато бях на 8 години – разбрах, че най-големият талисман на празника – Дядо Коледа, не е истински. На Бъдни вечер, докато гледах през прозореца как снежинките натрупват, зърнах моя съсед да се облича в червен костюм, да си слага бяла брада и да нарамва голям чувал. Изтичах при мама и я попитах защо той се облича като Дядо Коледа. По изражението ѝ разбрах всичко – празникът за мен беше съсипан. Това е моята грозна истина.

Светлозар Нинов, 10б

Среща с Иво Аръков

Иво Аръков е известен български актьор, роден на 27 септември 1988 г. Израснал е в град Белослав. Срегнахме се с него, за да разберем повече за кариерата и живота му.

– Как се насочихте към актьорската професия?

– Винаги съм знаел, че с това искам да се занимавам и че това е мое призвание.

– С кое произведение участвахте на първия си кастинг?

– Първият ми кастинг беше двоен – за театралния спектакъл „Козата или коя е Силвия“ и за филма „Кецове“. Не съм се явявал с външни произведения, а с техни текстове.

– Кино или театър?

– Двете са неизмеримо различни, контрастни, едното ме печели с вникването в детайла, а другото – с пряката комуникация, с енергията на публиката.

– С коя роля според Вас станал известен?

– Не съм класифицирал коя роля е по-значима от друга и коя ме прави по-популярен. Всеки ме знае от различни мои проекти и това е хубавото на тази професия. Ти си любим на аудиторията със своите различни превъплъщения – за някого съм познат като Младен от „Съни Бийч“, за другиги – от видео клип, трети ме свърза с участието ми във филм на Дисни и т.н.

– Коя е любимата Ви роля?

– Всичко, което правя, ми е любимо, иначе не бих се захванал с него.

– Мечтаете ли да изиграете конкретна роля?

– Бих казал, че се стремя да реализирам идеите си.

– Участвали сте в редици аме-

рикански продукции. Запознахте ли се с някоя холивудска звезда?

– Запознах се с всички, с които имах сцени: Лина Хийди, Том Сайзмор, Сам Спрюел, Вили Джоунс, Жан-Клод, Джоуи Кинг.

– В сериала „Съни бийч“ изиграхте един от най-интересните и завладяващи персонажи. Кое Ви беше най-трудно в образа на Младен?

– Абсолютно нищо не ми беше трудно, защото се играе с любов.

– Какви промени трябваше да направите за тази роля?

– Единствено да вляза в добра физическа форма.

– Кое е най-трудното решение, което сте вземали в актьорската си кариера?

– Да не предам своя български екип и да откажа роля в сериал на BBC.

– Разбрахме, че сте доста самокритичен. Ако можете да промените нещо в себе си, какво би било то?

– Абсолютно нищо и абсолютно всичко едновременно. За всичко, което присъства в нас, си има причина.

– Мечтаете ли за Оскар?

– За съжаление, Оскар е предимно политизирана статуетка и не е мечта, която искам да постигна.

– Какво бихте пожелали на нашите читатели?

– Да бъдат здрави и винаги в хармония със себе си. Здрав дух, здрав ум и здраво тяло! Поздрави!

Яна Янева, 8а

Анелия Ангелова, 6е

Нови попълнения

Представяме ви част от новите членове в редакционния екип на вестника. Всички са настоящи осмокласници, но направиха първи стъпки в писането още когато бяха в пети клас, но вече са устремени към сериозната журналистическа работа. С много желание и старание се впускат в изпълнението на поставените задачи, защото, повярвайте, работата им не лесна. Надяваме се да запазят своя стремеж и да усъвършенстват смелото изразяване.

Казвам се Стефания Петрова и съм на 14. Занимавала съм се с плуване и народни танци. Любимите ми предмети в училище са литература и география. Обичам да ходя на училищни олимпиади и две поредни години бях първа на Областния кръг на олимпиадата по БЕЛ. В свободното си време чета книги, рисувам, излизам с приятели. Мечтата ми е да стана интериорен дизайнер.

Аз съм Ира от 8б клас. Обичам актьорското майсторство и се надявам един ден да ме гледате по телевизията. Също така ходя на народни танци от много малка. Харесва ми да творя и изработвам гердани, пръстени и оригами. Старая се да бъда позитивен човек. Е, това трябва да знаете за мен, а сега отивайте да четете другите статии!

Казвам се Яна Янева и съм 8а клас. Пиша в училищния вестник от шести клас. Преди няколко години тренирах плуване и тенис, а от 8 години ходя на актьорско майсторство в Драматично-куклен театър „Иван Радоев“. През свободното си време обичам да излизам с приятели и да се разхождам. Бих искала да бъда адвокатка.

Казвам се Цветина Данчева, аз съм от 8г. Уча в нашето училище от първи клас, а пиша в училищния вестник от пети. Щастлива съм да се занимавам с това и да изразявам мнението си пред учениците и учителите. Харесвам писането и желая да се развивам в тази посока. В свободното си време чета книги, а понякога се опитвам и да сготвя нещо вкусно.

Ако и вие сте постоянни, отговорни, грамотни, виждате невидимото и гордо стоите зад думите си, приканваме ви да станете част от нашия екип, пишете ни на адрес: el_vestnik@abv.bg.

Фоторепортаж с усмивка

А сега – добре ли излязох на снимката?

Госпожо, моля Ви, не ме изпитвайте точно на първия учебен ден!

Аз защо изобщо съм тук, някой ще ми каже ли какво се случва?

Ооох...,не може ли вече да поспя?

Мамооо, къде си? Страх ме е от толкова много госпожи.

Само си оставям раницата вкъщи и излизам навън с приятели!

Редакционен екип

Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Ана-Мария Христова, Вяра Димитрова, Николай Петков, Яна Янева, Стефания Петрова, Цветина Данчева, Ира Карабиберова, Катерина Тодорова, Ивелина Борисова, Никол Ангелова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор – Кристина Младенова
гр. Плевен ул."Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 19.10.2022г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000